

Abych se zvedl z kamenné lavičky byla zapotřebí energie. Kráčel jsem dál po chodníku směrem dovnitř. A zatímco jsem tak šel, rozpomněl jsem si na Mijuki. Od chvíle, kdy jsem si ji vyzvedl od Hudebníka jsem s ní nemluvil přímo. Bez nějakého imaginárního prostředníka nebyla Mijuki schopná konverzace. „Hej.” obrátím se prvně do prostoru, kde nikdo nebyl, a pozdravím. Mijuki sedí na pohovce v mém pokoji. A já zapředl hovor se židlí, která byla naproti té pohovce.

Vytvořit tohohle imaginárního člověka mi zabralo 2 dny. Tenhle vytvořený člověk se jmenoval Jamada, který jednoho dne umřel a čas od času se objevoval v mém pokoji. „Á, Jamado, tak ses přece jen ukázal.” Prohodil jsem a Mijuki se zadívala na židli. „Dneska měla únavnou schůzku, ale jakpak se Mijuki asi dařilo. Jestlipak je v pořádku? Připravil jsem jí jogurt a ovoce, ale jestlipak pořádně jedla?” Zatímco jsem takhle mluvil k židli Mijuki mi skrz ni odpověděla „Jamado, já jsem ten jogurt celý snědla.”

Nějakou chvíli jsem šel po chodníku až jsem dorazil ke břehu jezírka. Šel jsem podél břehu a přesně v místech, kde byl vidět altánek z levé strany, byla uvázaná loďka. Chtěl jsem zkusit nastoupit a doplavít se k altánku, ale když jsem se podíval lépe, uviděl jsem, že prkna na dně jsou rozštípaná. Byl jsem blízko břehu a rozhodl jsem se (vyzkoušet) podívat na odraz svého obličeje v hladině. Z tváře byla vidět jenom silueta a bylo těžké něco rozeznat. Prvně jsem si myslel, že tvář je bezpochyby moje, ale po chvíli zírání jsem dostal pocit jako by to byla tvář úplně jiného člověka.

Ve vodní hladině se odrážející tvář byla v mžiku překryta tváří jiného člověka a já se bezmyšlenkovitě podíval přes rameno. Měl jsem pocit, jako že za mnou určitě někdo je. Že ten člověk se akorát schoval do křoví a nechal za sebou jenom ten stín. Vytáhl jsem z kapsy lístek, který mi napsala Mijuki. „Od zítřka budu tady.” stálo tam napsané pouze tužkou a po straně byl nakreslený jednoduchý obrázek zahrady. Je tam nakreslená brána, chodník, záhony i jezírko. Malý kroužek uprostřed jezírka byl pak nejspíš myšlen jako altánek.

„Jamado, já vždycky myslím jenom na svůj pohřeb a kdo tam bude plakat, jenom nad tím přemýšlím. Když o tom mluvíme, nemyslíš, že je to věc, která strašně leží v hlavě? A víš, že je jenom jeden způsob jak se dívat na svůj vlastní pohřeb? Já jo.“

V době, kdy jsem si od Hudebníka převzal Mijuki, jsem u sebe měl ještě tři další holky. Protože Mijuki nebyla s to vyjít z mnou pronajatého pokoje, rozhodl jsem se s ostatními dívkami potkávat v jiném hotelu. Mezi nimi byla jedna, která mi byla představena majitelem jednoho soukromého baru a její jméno znělo Sajaka. Na svých stehnech měla vytetovanou zvláště tvarovanou růži.